

men der er jo helt klart tale om, at børns retsstilling skal forbedres.

I Det Konservative Folkeparti finder vi, at langt de fleste elementer i de to lovforslag er konstruktive for de mange forældre, som lever sammen papirløst, og for børnene.

Men der er altså også et par områder, hvor jeg ikke just vil sige, vi er skeptiske, men i hvert fald ser frem til et ordentligt og gedigent udvalgsarbejde.

Først de ting, som vi betragter som ret lette at gå til og som er indlysende og reelle forbedringer. Det er spørgsmålet om ligestilling af gifte og ugifte forældre og deres børn. Man opnår en betydelig forenkling og en i virkeligheden også værdig afklaring ved indførelsen af de såkaldte omsorgs- og ansvarserklæringer, som sikrer, at ugifte par i forbindelse med fødslen kan få registreret faderskabet, uden at der skal rejse faderskabssag. I den forbindelse bortfalder også de ikke kun gammeldags, men i virkeligheden måske også lidt nedladende udtryk ægtebørn og børn uden for ægteskab, hvoraf især det sidste virker lidt nedladende.

Det er positivt, at der i de tilfælde, hvor faderskabet ikke registreres i forbindelse med fødslen, først skal forsøges en afklaring i statsamtet uden inddragelse af retten. Ideen om, at det sociale faderskab indskrives, opfatter vi også som noget meget positivt. Det fastslås og klargøres også, hvordan faderskab afklares i tilfælde af kunstig befrugtning, så denne gruppe fædre og børn bliver meget klart præciseret.

Endelig støtter vi også, at der skal lyttes til børn, der er under 12 år, og jeg vil sige, at det nærmest er indlysende, hvis man som jeg selv har en pige på 10 år. Hun råber og skriger, hvis der ikke bliver lyttet til hende, og det burde jeg måske også selv gøre noget mere. Jeg vil ikke sige spøg til side, men børn bliver altså tidligere og tidligere – jeg vil ikke sige voksne, for det er forkert at sige det på den måde, men klar til at blive inddraget i livets væsentlige spørgsmål.

Så er der to punkter tilbage, som også har været berørt af tidligere talere. Det ene er spørgsmålet om at skærpe oplysningspligten. Man kunne næsten tro af noget af den offentlige debat, der har været, at nogle har misforstået, om der var den oplysningspligt. Den er der altså, men det felt, der diskuteres, er i virkeligheden meget snævert, og det, vi gerne vil have belyst, er, hvor mange man rent faktisk tror vil blive motiverede til at oplyse, hvem faderen er, med forslaget. Er det 50, er det 20, er det én?

Det kan være svært at gætte. Intentionerne bag forslaget, nemlig at vi alle sammen gerne vil vide, hvem der er vores far og mor, er gode nok, men vi vil gerne have det belyst under udvalgsarbejdet.

Vi er også skeptiske over for forslaget om, at en mand, der i den periode, hvor moderen er blevet gravid, har haft et seksuelt forhold til hende, skal have ret til at få prøvet, om han er far til barnet. Vi er ikke skeptiske over for ideen, men vi er – som regeringen selv skriver i bemærkningerne – i tvivl om, hvor stor praktisk betydning det får. Men vi er som sådan enige i sigtet og vil gerne kigge nærmere på, hvordan det kommer til at fungere, eller hvordan vi i fællesskab kan forestille os, at det kan fungere.

Vi afventer det videre arbejde, men er som helhed positive over for lovforslaget.

Anne Baastrup (SF):

Det er herligt, at vi nu skal i gang med at revidere børneloven. Den trænger til det, så SF går aktivt ind med støtte til forslaget.

Vi har diskuteret forslaget grundigt, langvarigt og inderligt i SF's folketingsgruppe, og vi er ikke helt enige om nogle af de ting, jeg siger, så udvalgsarbejdet skal bruges til at finde ud af, hvordan nogle af folketingsmedlemmerne i min gruppe kommer til at stemme. Nu har jeg meddelt det. Men det er jo mig, der er ordfører, så jeg vil koncentrere mig om de mest karakteristiske eller de mest centrale emner i lovforslaget.

For det første spørgsmålet om ligestilling af gifte og ugifte par og retten til at få registreret, at man er blevet far. Det er en fin idé.

Så til det omdiskuterede spørgsmål, hvis moderen ikke vil eller kan oplyse, hvem der er far til barnet. Her støtter vi, at man fastholder de hidtidige regler. Amtet skal stadig have ret til at fritage moderen for oplysningspligten, hvis hun ikke ønsker at meddele, hvem faderen er, og det er der mange gode grunde til. En af grundene er i virkeligheden, at hvis man fastholder, at moderen ikke kan fritages, tvinger man i virkeligheden kvinderne til at blive ret gode til at lyve, for så siger de jo alle sammen: Han var lyshåret og havde en stor bil, og så kom han fra Irland.

Alternativet er jo Inger Merete Nordentoft-sagen. Hun ville ikke. Er vi tilbage i 1948-diskussionen? Det synes jeg er ret interessant. Men der er ikke enighed i SF's folketingsgruppe om det her.